

întredeschisă marchează conduita celor pîn-diți „discret”. Glisarea prin scenă este simi-lară unui travelling, grație căruia un aparat de filmat ar surprinde conduita celor care pîndesc. Dar nu ochiul spectator se mișcă, ci tocmai „locul” care ar trebui parcurs! Evidentă, convenția teatrală; savuros, efe-ctul spectacular; excelent, procedeele sceno-grafice de realizare a „simultaneității” locului și duratei unor acțiuni!

În mulțimea obiectelor care compun mișcă-toarele „decoruri” din acest spectacol, pot fi distinse trei categorii: *obiecte-relev, recuzită, obiecte sau ansambluri emblematice*. Din prima categorie fac parte toate acele obiecte „civile” prin care se semnează spațiul fizic sau social de referință (ușa unei încă-peri, maezul feroviar, felinarul de peron, biroul primarului, stema regală etc.). Ele sînt decupaje ale realului; ele sînt necesare nu numai prin aceea că sînt jaloane de re-cunoaștere și identificare, ci și pentru că, urcate pe scenă, intermediază un anume ni-vel de abstractizare — un obiect „conține” și iradiază toată realitatea care l-a generat — și, deci, instaurează o convenție; apariția pe scenă a unui obiect dă o identitate peri-metruială de scenă, identitate schimbată de următorul obiect apărut la vedere. Convenție numită, simplu, schimbare de tablou.

Recuzita o constituie suita de obiecte care concretizează un gest, o mișcare, un act ele-mentar. Telefonul de pe un birou este, de fapt, pretextul rostirii unor replici; felinarul, pre-textul necesar desfășurării unui comporta-ment etc. Obiectele sau ansamblurile emble-matice sînt cele prin care publicul descif-rează *natura și valoarea* unei conduite. A-

firmam, mai înainte, că personajele sînt man-evrate de obiecte. Brusca modificarea con-diției unui personaj, determinată de schim-barea cadrului, nu semnifică altceva decît faptul că acea conduită însăși cunoaște dife-rite niveluri de instituționalizare. Diferențele sesizate între aceste niveluri stabilesc valoarea (morală, ideologică) a acelei conduite; con-cordanța între nivelul conduitei și cerințele conjuncturale definește natura conduitei.

Grație acestor distincții, operate inventiv și spectaculos, spectacolul se transformă în-tr-o „radiografie”, în care pot fi lesne sesiz-ate cele articulații din comportamentul social, propriu unei *tipologii de conjunctură*. În aceasta constă „rescrierea” piesei.

Toate aceste definiții și comentarii teore-tizante sînt impuse de acest spectacol, în care avalanșe de gaguri, aparté-uri, șarje parodistice, atît de iubite de public, nu pro-voacă rumoare de circ, ci impun o anume tensiune în receptarea lui, iar aplauzele nu sînt deloc provocate de desfășurarea trucu-rilor actoricești, ci de puterea lor de a sem-nifica, de a impune o anume înțelegere celor ce se întîmplă pe scenă.

Într-adevăr, prin acest spectacol, Giur-chescu a urmărit succesul de public, dar nu utilizînd limbajul pentru „nivelarea” gradu-lui de percepere și de înțelegere al publicu-lui, ci pentru a-i spori acestuia capacitatea asociativă și combinatorie; și, aceasta, folo-sind cele mai simple și mai accesibile soluții, procedee de înscenare. Este una din eficien-tele forme de dinamizare a ceea ce am nu-mit uzanță de percepere și înțelegere. Evi-dent, aceasta nu se putea realiza fără decorul lui Ion Popescu-Udrîște.

## NOTE

### Noi donații la Muzeul Teatrului Național din Craiova

Muzeul Teatrului Național din Craiova, organizat și con-dus de pasionatul Constan-tin Gheorghiu, primește noi și noi donații de la statorni-cii sprijinitori ai culturii din bătrînul oraș al Valahiei mici.

În tăcerea solemnă, evoca-toare, a muzeului, C. Gheor-ghiu ne-a vorbit despre ul-timele achiziții. S-a intrat în posesia materialului docu-mentar integral al fostelor so-

cietăți corale Armonia și Cîntare Olteniei, conduse, printre alții, de Gr. Gabrie-lescu și George Fotino. Docu-mentele au fost donate de nonagenara Ana Blaj, eleva preferată a lui Ion Vidu, sub bagheta căruia a cîntat încă de la 13 ani. Fotografiașul Er-win Krauss a donat 40 de fotografii din spectacolele Teatrului Național din Cra-iova, prezentate între anii 1918—1935. Sînt și fotografii de la reluările festive ale pie-sei Curcanii de Ventura. Apar artiști ca Remus Co-măneanu, Ovidiu Rocoș, Coco Demetrescu. De aseme-nea, multe imagini oglîndesc activitatea regizorului Emil Bobescu, urmașul lui A. L.

Bobescu, animator al opere-tei oltene. S-au achiziționat, recent, așise din vremea di-rectoratului lui Emil Gîrlea-nu, unele, purtînd numele lui Le Bary, societar al Co-mediei Franceze, în turneu craiovean.

Veteranii scenei Manu Ne-deianu (autorul unui intere-sant manuscris despre cei 45 de ani de activitate artistică) și Margot Boteanu-Păcuraru au cedat arhivele lor perso-nale muzeului din teatrul pe care l-au slujit cu atîta cre-dință.

Pe cînd o „Societate a prietenilor Muzeului Teatru-lui Național din Craiova”?

I.N.